

ஐந்திணை ஐம்பதில் விருந்தோம்பலும் திணைசார் வாழ்வியல் பதிவுகளும்

க. முருகேசன் அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, கொங்குநாடு கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641029, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Hospitality and Millets Based Life in Inthina Impathu

K. Murugesan a, *

^a Department of Tamil, Kongunadu Arts and Science College(Autonomous), Coimbatore-641029, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
kmurugesan@gmail.com

Received: 07-04-2024
Revised: 23-06-2024
Accepted: 07-07-2024
Published: 02-08-2024

ABSTRACT

The Inthina Impathu is one of the Pathinenkeelkanukku Lietrature. Sung by Maran Porayanar. It consists of five sub-divisions, namely Mullai, Kurinji, Marutham, Balai and Neithal. For each department; as it contains fifty bhagas divided into ten bhagas, this book is also known as Inthina Impathu'. Many of the eyeballs are straight and some are oblique. These girls shine with a smart style and superior material wealth and have a style that melts the hearts of the students. This article seeks to find the biographical records that the author instructs in these books and the moral principles that regulate the society.

Keywords: Five Fifty, Kurinji, Mullai, Marutham, Weaving, Milk, Hospitality

முன்னுரை

பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் அகத்தைப் பற்றிய நூலாகவும், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பொருந்தக்கூடிய வாழ்வியல் அறங்களை எடுத்துரைப்பதுடன் நின்றுவிடாமல், அவ்வறங்களின் வழியாகச் சமூகத்தை நின்றொழுகச் செய்யும் நெறிப்படுத்துதலில் தலைசிறந்த பனுவலாகவும் விளங்கக்கூடியது ஐந்திணை ஐம்பது. தனிமனிதன் தன்னுடைய செயல்பாடுகளில் அறத்தைப் கடைப்பிடிப்பதுடன், அறங்கடந்த செயல்களைக் கைவிடுவானேயானால் அவனால் கட்டமைக்கப் படுகின்ற குடும்பத்தில் அன்பும் அறமும் செழித்தோங்கி, அது சமுதாயத்திற்குக் கடத்தப்பட்டு சமுதாயம் செழுமை அடைவதற்கு வழிவகுக்கும். ஒத்த அன்புடைய தலைவன் தலைவியருக்கு இடையில் நிலவுகின்ற களங்கமில்லாத காதல் வாழ்வு என்பது நிறைவானதாகவும், அதே சமயம் இல்லறநெறிக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய நன்னெறிப்பாதையாவும் அமையும்போதுதான் அக்காதல் வெற்றி பெறுகின்றது. நல்ல குடும்ப அமைப்புக்கும், அக்குடும்பத்திலிருந்து நல்ல குடிமக்கள் உருவாவதற்கும் குடும்பத் தலைவனும் தலைவியும் காரணமாகின்றார்கள். எங்கெல்லாம் சிறுசிறு தவறுகள் நேர்ந்தாலும் கூட அதைச் சரிசெய்வதுடன், மீண்டும் அத்தவறுகள் நடக்காமல் கவனத்துடன் நடைபோட வேண்டியது ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் கடமை என்பதை ஐந்திணை ஐம்பது உரக்கப் பேசுகின்றது.

மாந்தர்களின் கூற்று அடிப்படையில் நோக்கும் போது தலைவி தலைவன் ஆகியோரின் அன்பு வயப்பட்ட அகத்திணைக் காதல் வெற்றி பெறுவதற்காகத் தோழியே மிகுதியான இடங்களில் கூற்று நிகழ்த்துகின்றாள் என்ற கருத்தினைப் பெறமுடிகின்றது. தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக்

கடிந்துரைத்து வாயில் மறுக்குமிடங்களிலும் வாயில் நேருமிடங்களிலும் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவதைக் காண்கையில் மேலான வீட்டின்பத்தின் பெருமைகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டுப் பரத்தையரைத் தேடிச் செல்லும் தலைவனின் நெறிமாறிய நடத்தையைக் கடிந்துரைப்பதும், அதன்வழி மணமாற்றம் அடையும் தலைவனுடன் இணைந்து தணு கரண புவன போகங்களைத் துய்த்து மகிழ்ந்து இம்மைக்கும் மறுமைக்குமான வாழ்வியலைக் கட்டமைத்தலும் இன்றியமையாதவை என்பதை ஆசிரியர் பதிவாக்கியிருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

பிரிவினை அறியாத தலைவியைப் பிரியேன் எனச் சூளுரைத்தவன் பொருள்மேல் வேட்கையால் பிரிந்தபோது பாலைப் பெருவழியில் காணும் அறிணை உயிர்களின் அன்புப் பரிமாற்றங்களைக் கண்டபோது தன்நெஞ்சிற்கு உரைக்கும் பாங்கில் அகவாழ்வின் சிறப்புக்கள் தலைவனின் பேச்சில் தென்படுகின்றன.

தலைவியைப் பெற்றெடுத்த நற்றாய் மாண்புடைய மகளாகிய இவள் என்றைக்கும் என் அடிமீது துயில்வாள் என நினைத்தது இன்று மாறிவிட்டதே எனக் கலங்கும்போதும், தந்தையின் கெழுமிய செல்வ வாழ்வை விடுத்துச் சென்று தன் மகள் துயரப்படுவாளே என ஏங்கும் போதும், தன் நெஞ்சிற்கு உரைக்கும்போதும் கூற்று நிகழ்த்துவதை ஐந்திணை ஐம்பது காட்டுகின்றது.

முல்லைத்திணையின் முடிவிலா வாழ்வில் விருந்தோம்பல்

தலைவன் பிரிவால் பெருகும் துயரைப் பொறுத்துக் கொண்டு கற்பொழுக்கத்தில் தவறாது, தலைவி பொற்புடன் ஆற்றியிருத்தல் முல்லையென்று சொல்லப்படும். இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமுமாகிய ஒழுக்கத்தை விளக்கும் இப்பகுதியல் முல்லைக்குரிய பெரும்பொழுதாகிய காண்பருவமும், சிறுபொழுதாகிய மாலைக்காலமும் அழகுற வருணிக்கப்படுகின்றன. கார்காலத்தின் இயல்பினைக் கூறி, பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவன், தலைவிக்குக் கார் முந்துமின் தன் தேர் முந்துமெனத் தேற்றிச் சென்றான். அங்ஙனம் தேற்றிச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வரும் கார்காலம் இதோ நெருங்கிவிட்டது என்று கார்ப்பருவ வான் தோற்றத்தை, தோழி தலைவிக்குக் காட்டித் தேற்றுகின்றான்.

“மல்லர்க் கடந்தான் நிறம்போன்று இருண்டு எழுந்து

செல்வக் கடம்பு அமர்ந்தான் வேல் மின்னி - நல்லாய்

இயங்கு எயில் எய்தவன் தார்ப்பூப்ப, ஈதோ

மயங்கி வலன் ஏகும் கார்” (ஐந்தி, பா.1)

என்ற பாடலடிகளில் வானத்தில் கருமேகங்கள் கண்ணிரானின் வண்ணத்தைப் போன்று இருண்டெழுந்தன் கடம்பமாலை அணிந்த முருகவேளின் வேற்படையைப் போல மின்னின் திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பெம்மானாகிய சிவனுக்குரிய கொன்றைப் பூக்கள் நன்றாக மலரும் வண்ணம் மழை பெய்யத்தொடங்கியுள்ளது வெற்றியைத் தரும் கார்காலம் வந்துவிட்டதால் தலைவனின் வருகையும் உறுதியாகிவிட்டதென்பதை அறிவுறுத்தித் தலைவியின் துயரைப் போக்கும் தோழியின் செயல்பாடு பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

கார்காலத்து மாலை நேரத்தில் கதிரவன் ஒளியின்றி இருள்கூழ்ந்து விடுகின்றது. முல்லைக்கொடியில் அரும்பிய அரும்புகளில் வண்டுகள் சென்று இன்னிசை பாடுகின்றன. “முல்லை வரிவண்டுத வாய் நெகிழ்ந்தனவே” என்பார் புலவர். வண்டுகளின் இன்னிசை கேட்டு முல்லை அரும்புகள் மலர்கின்றன. அவ்வேளையில் ஆநிரைகளைச் செலுத்திக் கொண்டு வரும் ஆயன் மணமகிழ்ந்து புல்லாங்குழலின் நல்லிசையை எழுப்பிக்கொண்டு வருகின்றான். இந்தக் குழலோசையைக் கேட்டாள் தலைவி. பிரிந்தார்க்குப் பெருந்துயர் விளைவிக்கும் கார்காலம், மாலைநேரம், குழலோசை இவையனைத்தும் ஒருங்கு சேர்ந்து தலைவியின் உள்ளத்தைச் சிதைத்து வருத்தின. அத்துயரத்தைத் தன் தோழியிடம்,

“தேரோன் மலைமறைந்த செக்கர்கொள் புன்மாலை

ஆராண்பின் ஆயன் உவத்தூதும் - சீர்சால்

சிறுகுழ லோசை- செறிதொடி! - வேல்கொண்டு

எறிவது போலும் எனக்கு” (ஐந்தி., பா:7)

என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி ஆற்றிக் கொள்கின்றாள் தலைவி. “தலைவன் பிரிவோ உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கி உறுதுயர் செய்தது; இதோ கேட்கும் ஆயன் குழலோசை, வெந்த புண்ணில் வேல்கொண்டு எறிவது போல் என்னை வருத்துகின்றதே!” என்று கூறி வாடும் தலைவிக்குத் தோழியின் ஆறுதல்மொழிகள் மருந்தாக அமைவதைத் தொடர்ந்து வரும் பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“கார்தீர்மை கண்டகவி வானம் காண்தேறும்

பீர்தீர்மை கொண்டன தோர்” (ஐந்தி., 2)

என்றும்,

“கோடு உயர் தோற்ற மலைமேல் இருங்கொண்முக

கடி நிரந்து தலை பிணங்கி, ஓடி

வளி கலந்து, வந்து உறைக்கும் வானம் காண்தோறும்

துளி கலந்து வீழ்தரும் கண்” (ஐந்தி., 5)

என்றும் தன் துயரத்தைத் தோழியிடம் சொல்லிச் சொல்லி ஆறுதல் தேடுகிறாள் தலைவி. மேகம் சூழ்ந்த வானமும், இடிமுழக்கத்துடன் கூடிய மேகத்தின் கூட்டமும் தலைவியைத் துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்றன.

ஓரே தன்மையுடைய மாலைநேரம் தலைவனுடன் கூடித் களித்திருப்போர்க்குப் பெரு இன்பத்தையும், தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருப்போர்க்குத் தாளாத துன்பத்தையும் நல்குகின்றது என்பதைத் தலைவி,

“முல்லை நறுமலர் ஊதி, இருத் தும்பி

செல் சார்வு உடையார்க்கு இனியவாய், - நல்லாய் மற்று

யாரும் இல் நெஞ்சினேம் ஆகி உறைவேமை

ஈரும் இருள் மாலை வந்து” (ஐந்தி., பா:6)

என்றுரைக்கின்றாள். ஏற்கனவே தலைவனின் பிரிவைத் தாளாமல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் தனக்கு இம்மாலைநேரம் கூர்முனை உடைய வாள் போல் தோன்றி உயிரைப் பிளப்பதை எவ்வாறு பொறுத்துக் கொள்வேன் என்று தலைவி ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

குறிஞ்சித்தினையும் குன்றம்நிகர் வாழ்வும்

மகிழ்வென்பதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு காதலர் வாழ்வில் களிப்பேர்ப்பத்தை நல்கும் மலைநாட்டு வாழ்வாகிய குறிஞ்சியில் உள்ளப்புணர்ச்சியும், ஆயிரம் ஆண்டுகால வாழ்வுக்கு விதையுன்றும் முன்னெடுப்பும் நிகழ்கின்றன. நல்ல வளமிக்க நாட்டுத் தலைவன் குறிஞ்சிச் சோலையில் தலைவியுடன் கூடுகிறான். ஆக்கூட்டம் அலராகிய புகை தோன்றாமல் இருக்கும் வரை இனிமையாகக் கழிந்தது. அவர்களின் இக்கூட்டம் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டுமென விரும்பும் தோழி “என்ன ஆகுமோ?” என மனக்கலக்கம் கொள்கின்றாள் இல்லறத்தாரின் இச்செறிப்பினால் வருத்தமுற்றுக் கலங்கும் தலைவியை நோக்கித் தோழி,

“கானக நாடன் கலவான் என் தோள் என்று

மான் அமர் கண்ணாய் - மயங்கல் நீ, நானம்

கலந்து இழியும் நல் மலைமேல் வால் அருவி ஆட,
புலம்பும் அகன்று நில்ல!" (ஐந்தி., 13)

என்றுரைக்கின்றாள். தலைவனைத் தழுவ முடியவில்லையே என வருந்த வேண்டாம் என்றும், அவனுடைய நாட்டு நன்மலையிலிருந்து வீழ்கின்ற அருவியில் நீராடினால், தலைவனைச் சேராமையால் உண்டான துன்பங்கள் எல்லாம் நீங்கிவிடும் என்றும், அவனைத் தழுவித் தீண்டிய இன்பம் கிடைக்கும் என்றும் தோழி அன்புமொழி பகர்கின்றாள். அதேபோல் தினைப்புனங் காத்துக் கொண்டிருக்கையில் விலங்கினைத் தேடி வந்தவன் போன்று வந்த தலைவனின் நோக்கம் வேறொன்று உண்டு என்று வருவதுரைக்கும் வல்லமை தோழியிடம் இருப்பதை ஐந்திணை ஐம்பது அழகாகக் காட்டுகின்றது.

தலைவியின் கண்கள் ஏன் சிவந்தன? எனக் கேட்கும் செவிலிக்கு பதிலுரைக்கும் இடத்தில் அவளுடைய அறிவுத்திறன் புலப்படுகின்றது.

"வேங்கை நறுமலர் வெற்பிடை யாம் கொய்து,
மாந்தளிர் மேனி வியர்ப்ப, மற்று ஆங்கு எனைத்தும்
பாய்ந்து அருவி ஆடினேம் ஆக, மணிமொழிக்குச்
சேந்தனவாம் சேயரிக் கண்தாம்" (ஐந்தி., 15)

என்ற பாடலில் மலையிடத்துள்ள வேங்கை மலர்களைக் கொய்தலால் மாந்தளிர் மேனி வியர்த்துப் போனது அதனால் அருகிலிருந்த எல்லா அருவிகளிலும் புகுந்து நீராடினோம் அதனால் தலைவியின் செவ்வரி படர்ந்த கண்கள் சிவப்பாயின என்று சொல்லிச் சமாதானம் செய்ததாகத் தலைவியிடம் தோழி பேசும்போது, அவளுடைய பேச்சை சிறைப்புறத்தானாக நின்று கொண்டிருந்த தலைவன் கேட்டான். இதன்வழி விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ளுவதே நல்லது என்னும் தூண்டலைத் தலைவனிடம் தோற்றுவிக்கின்றாள் தோழி.

அறத்தொடு நிறறல் எனும் செயல்பாடு தொடங்க வேண்டிய இடம் தலைவியின் உள்ளம். என்னதான் தோழி தன் உடனே இருந்து கொண்டே இருப்பினும், குறிஞ்சிப் புணர்வுகளைத் தெரிந்தும் தெரியாதவள் போலவே இருப்பாள். தலைவனுக்கும் தனக்குமிடையே தோன்றிய காதலை முறையாகத் தோழியிடம் தெரிவித்து அவளின் உதவியைப் பெற வேண்டியது தலைவிக்கு மிகமிக இன்றியமையாததாகின்றது. தலைவியின் உடலில் ஏற்பட்ட, மாற்றங்களைக் கண்ணுற்ற செவிலி உண்மைக் காரணத்தை அறியாதவளாய், வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதைத் தலைவியே கூறுகிறாள்.

"வெறி கமழ் வெற்பன் என் மெய்ந் நீர்மை கொண்டது
அறியாள் மற்று அன்னோ! அணங்கு அணங்கிற்று
மறி ஈர்த்து உதிரம் தூய், வேலன் தரீஇ
வெறியோடு அலம் வரும் யாய்" (ஐந்தி., 20)

என்ற பாடலடிகள் வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதையும், உயிர்ப்பலி கொடுத்து உதிரம் சிந்த வெறியாட்டை நிகழ்த்திக்காட்டி அணங்காகிய தெய்வச்செயலால் தன் மகளுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் நீக்குவதற்காகச் செயலாற்றும் செவிலித்தாயின் உள்ளப்பாங்கையும் ஒருங்கே காட்டுகின்றன. சங்கப் பாடல்களில் தலைமக்களின் அன்புத் தொடர்பாய் நிகழும் களவொழுக்கச் செயல்களுக்காவும், மெய்த்துன்பங்களால் அயரும் தலைவிக்காக வருந்துவதாகவும், உடன்போக்கின்கண் சென்றுவிட்ட மகளைத் தேடிச்செல்வதாகவும் செவிலி காட்டப்பட்டுள்ளமை இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

களவொழுக்கத்தில் பெருவிருப்பம் கொண்ட தலைவனைக் கடிந்துரைத்துக் களவு வாழ்வு கற்புநெறியாக மாறுவதற்கு நிற்பவள் தோழியே. வரைவு கடாவுதலின் அவசியத்தை அறிவுறுத்தியும், தலைவியின் துன்பத்திற்காகத் தான் வருந்தியும் துன்பப்படும் தோழி பண்புடன் நடைபோடுகின்றாள்.

இரவுக்குறியில் வந்து தலைவியைக் கூடி இன்புறச் செல்லும் அன்புத் தலைவனைக் கண்டு, தலைவியை விரைவில் கடிமணம் புரிந்து கொள்ளுதலே சிறப்பு எனப் பண்புடன் தெரிவிக்க விரும்பிய தோழி ஒரு உத்திமுறையைக் கையாள்கின்றாள். தலைவன் வரும் வழியின் கொடுமையை எடுத்துரைத்து, அதன்வழி தீர்வைத் தேடும் பாடல்,

“மஞ்சு இவர் சோலை வளமலை நல்நாட!

எஞ்சாது நீ வருதி, என்று எண்ணி, அஞ்சி

திரு ஒடுங்கும் மெண் சாயல் தேம் கோதை மாதர்

உரு ஒடுங்கும், உள் உருகி நின்று” (ஐந்தி., 17)

என்பதாகும். “சீறிப் பாயும் சினவேங்கைக்குத் தப்பிய யானை, அடியோசை கேளாத வண்ணம் அஞ்சி மெல்ல நடக்கும் அருங்காட்டு நெறியில் இரவு நேரத்தில் வந்து சென்ற உன்னையே நினைத்து நினைத்து நேற்றிரவு முழுவதும் தூங்காமல் ஏங்கித் துயருற்றாள். இங்ஙனம் இரவெல்லாம் துயில் கொள்ளாமையால் உள்ளூருவி உருவி எழில் சிதைந்து போனாள். ஆகவே நீ இரவுக்குறியில் வந்து செல்வதைத் தவிர்த்து விரைவில் மனந்துகொள்வாயாக” என்று வரைவுகடாதல் செய்கின்றாள்.

மருத்திணையும் மாண்புடை வாழ்வில் விருந்தோம்பல்

வயலும் வயல்சார்ந்த நிலத்தைக் களமாகக் கொண்ட மருத்திணை ஊடல் ஒழுக்கத்தை உடையது. இப்பகுதியில் தலைவி, தலைவன்மீது கொண்ட ஊடலால் வாயில்வேண்டி வருவோர்க்கு வழங்கும் மறுமொழிகள் பெருவியப்பைத் தருவனவாகும். வாயில் வேண்டி வந்த பாணனை வசையும் போதும், தன் நிலையை அதாவது தலைவன் தன் மீது இருந்த அன்பை மாற்றிய செயலைக் கூறி வருந்துவதும், தோழியிடம் வாயில் மறுத்துரைப்பதும், தலைவன் நேரில் வந்தாலும் அவனுடன் கூடேன் என்றுரைப்பதும், ஆற்றாமையையே வாயிலாகக் கொண்டு புணர்ந்து பின்பு போகிய தலைவனின் செயல்பாட்டைத் தோழியிடம் எடுத்துரைப்பதும் என்றவாறு தலைவியின் கூற்றாகவே பத்துப்பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

தலைவனால் அனுப்பப்பட்ட விருப்புடைய பாணன் தலைவியின் மேல் வைத்த குலையாத அன்பை எடுத்துத் தொகுத்துப் பலவாறு உரைத்தான். தலைவன் சொல்லி அனுப்பிய உறுதிமொழிகளை மனதில் பதியுமாறு கூறினான். அதுகேட்ட தலைவி, ‘கொல்லன் தெருவில் ஊசி விற்பாரைப் போலத் தலைவனின் தகுதியெல்லாம் இனிதுணர்ந்த என்னிடமோ இங்ஙனம் உரைக்கிறாய்” என்று கேட்கும்; மொழிகள் நயம் நிறைந்தவை.

“கொண்டு பண்டம் விலையாரீஇக் கொற்சேரி

நுண் துளைத் தன்னாசி விற்பாரின், ஒன்றானும்

வேறு அல்லை, பாண வியல் ஊரன் வாய் மொழியைத்

தேற எமக்கு உரைப்பாய், நீ” (ஐந்தி., 21)

பொருளைக் கொள்முதல் செய்தவிடத்துச் சொன்ன விலையை வேறுபடுத்தி மிகுத்தக் கொல்லர் தெருவின்கண் நுண்மையான துளையை உடைய ஊசியினை விற்கின்ற வணிகரை விட ஒருவகையிலும் பாணன் வேறுபட்டவன் அல்லன் எனக்கூறி வாயில் மறுத்துரைக்கும் தலைவியின் அறிவுநுட்பம் இங்குப் புலனாகின்றது.

“போது ஆர் வண்டு ஊதும் புனல் வயல் ஊரற்குத்

தூதாய்த் திரிதரும் பாண் மகனே! நீதான்

அறிவுஅயர்ந்து, எம் இல்லுள் என் செய்ய வந்தாய்?

அதுகாண், எங்கையர் இறகு” (ஐந்தி., பா.22)

என்ற பாடலில் பாணனின் அறியாமையையும், தலைவனின் மாறுபட்ட இயல்பையும் ஒருங்கே சுட்டிக் காட்டுகின்றாள். அறிவுகெட்டுப் போனதால்தான் பாணன் தன் வீட்டிற்கு வந்ததாகவும், என் தங்கையரான பரத்தையரின் மனைக்குச் செல்லும் வழி இதுவென்று, அதை அறிந்து செல்வாயாக என்று இடித்துரைத்து வாயில் மறுக்கிறாள். மேலும் மருதநிலத் தலைவன் என் மீது கொண்ட அன்பை நீ வந்து சொல்ல வேண்டுமா? அறிவுடையார் கைக்கொள்ளும் நட்புப் பெற்றிராத அவருடைய போக்கே இதனைத்தான் காட்டுகிறது என்கிறாள். அப்பாடல்,

“பாணர் அகல்வய லூரன் அருளுதல்

பாண! பரிந்துரைக்க வேண்டுமா - மாண

அறிவ தறியும் அறிவினார் கேண்மை

நெறியே உரையாதோ மற்று” (ஐந்தி., பா. 23)

என்பதாகும். காலமாற்றம் மனித மனங்களையும் மாற்றம் கொள்ளச் செய்கின்றது. முன்பெல்லாம் இத்தலைவனுக்கு என் மேனி மணக்கப் புகுகின்ற சந்தனக் குழம்பாய் இருந்தேன்; ஆனால் இன்று புண்ணிற்கு இடும் வெங்காரம் போல வெய்தாகிவிட்டேன் என்று வெறுப்புடன் பேசுகின்றாள். அப்பாடல்,

“கோலச் சிறு குருகின் குத்து அஞ்சி, ஈர்வாளை

நீலத்துச் புக்கு ஒளிக்கும் ஊரற்கு, மேல் எல்லாம்

சார்தற்குச் சந்தனச் சாந்து ஆயினேம், இப்பருவம்

காரத்தின் வெய்ய, என் தோள்” (ஐந்தி., பா.24)

என்பதாகும்.

பாலைத்திணையும் பயனுறு வாழ்வில் விருந்தோம்பல்

தனக்கெனத் தனித்த நிலத்தைப் பெற்றிராத திணையாகவும், தலைமக்களின் அகவாழ்வின் அர்த்தத்தைப் புரியவைக்கும் ஒழுகலாற்றின் நிலைக்களனாகவும் விளங்கக்கூடியது பாலைத்திணை. இதன்கண் அமைந்துள்ள பாடல்களில் நற்றாய் கூற்றாக அமைந்த இரண்டு பாடல்கள் நற்றாயின் பிள்ளைப்பாசத்தைப் படம்பிடிக்கின்றன. தாய்க்கு மகன் எந்தக் காலத்திலும் குழந்தைதான் என்பதற்கேற்பத் தன் மகளாகிய தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்குச் சென்றுவிட்ட நிலையில்,

“பாவையும், பந்தும், பவளவாய்ப் பைங்கிளியும்

ஆயமும், ஒன்றும், இவை நினையார், பால்போலும்

ஆய்ந்த மொழியினாள் சொல்லும்கொல், காதலன்பின்

காய்ந்து கதிர் தெருஉம் காடு” (ஐந்தி., பா.33)

என்று புலம்பும் நற்றாயின் மொழிகளிலிருந்து குழந்தையாகவே இருந்த தலைவியின் செயல்பாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. மணமகிழ்ந்து விளையாடுவதற்குப் பாவை, பந்து, கிளி ஆகியவற்றுடன் தோழியர் கூட்டத்தையும் விரும்பிக் களிக்கும் தன் மகள் இவற்றையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டுத் தலைவலின் பின்னால் கடுமையான வெப்பம் மிகுந்த காட்டுப்பாதையில் செல்லத் துணிந்துவிட்டாளே எனத் தாயின் மனம் நினைந்து வாடுகிறது. “தோழியர் குழத் துறை முன்றில் ஆடுங்கால் வீழ்பவர் போலத் தளரும் கால்” (ஐந்தி., பா.37) கொண்ட தலைவி கற்கள் நிரம்பிய அஞ்சுரத்தில் நடப்பதற்குத் தகுதியுடைவள்தானா? எனத் தாயின் மனம் ஏங்குகிறது.

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லையாதலால் பொருளைத் தேட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவதற்குத் தயாராகிறான். தலைவியை விட்டுப்பிரியக் கருதியவன் தன் நெஞ்சை நோக்கி உரைக்கின்றான்.

“மடவைகாண் நல்நெஞ்சே மாண்பொருள்மாட்டு ஓட
புடபெயர் போழ்த்தும் ஆற்றாள், படர்கூர்ந்து
விம்மி உயிர்க்கும் விளங்கிழையார் ஆற்றுமோ
நம்மின் பிரிந்த இடத்து” (ஐந்தி., 39)

என்ற அடிகளில் சிறிது நேரம் கூடப் பிரிந்திருத்தலைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத தலைவி, வாழ்வதன்பொருட்டுப் பொருள் தேடப் பிரியுங்கால் அதுவும் அவள் அறியாத வண்ணம் சென்றுவிட்டால் தாங்காமல் உயிர் நீப்பாள் என்பதை அறியாத மனத்தை அறிவற்றவன் என்றே குற்றம் சாட்டுகின்றான். செல்வத்துள் பெருஞ்செல்வம் யாதெனில் உண்மையான அன்புடையாரின் கண்களிலிருந்து ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூடச் சிந்தாமல் அருகிலிருந்து பேணுதல் என்ற வாழ்வியல் அறத்தைத் தன் மனத்திற்கு அறிவுறுத்துகின்றான். பிரிவதற்கு முந்தைய நாள் தலைவியின் மெல்லிய தோள்களைத் தழுவி இன்பம் கண்ட தன்நெஞ்சு நாளை கொடிய பாலைநிலத்தில் தங்குவதற்கு இடமின்றித் தவிக்க வேண்டுமே என்பதை நயமாக எடுத்துரைத்துச் செலவினைத் தவிர்க்க முற்படுகின்றான்.

சிறப்பான காதலென்பது தோன்றிய நாளில் கொடுத்த அதே இன்பத்தைத் தொடர்ந்து வழங்குவதுதான். அன்புறு நெஞ்சங்கள் அகமகிழ்ந்து கூடிக் களித்த வேளிற்காலத்தைக் காணும்போதெல்லாம் அன்று கிடைத்த இன்பம் இன்று கைவரப் பெறாத காரணத்தால் நெஞ்சம் துன்பமடைவதாகத் தலைவி பாடும் பாடல்,

“உதிரம் துவரிய வேங்கை உகிர்போல்
எதிரி முகுக்கு அருபே, ஈர்ந் தன் கார்நீங்க, எதிருநர்க்கு
இன்பம் பயந்த இளவேனில் காண்தொறும்
துன்பம் கலந்து அழியும் நெஞ்சு” (ஐந்தி., பா.31)

என்பதாகும். முருக்கமரங்களின் செந்திற அரும்புகள் தோன்றிய காட்சியானது உதிரத்தை உறிஞ்சி புலியின் குருதி தோய்ந்த நகங்களைப் போலிருந்ததாகவும், அவ்வேளையில் குளிர்ந்த மேகங்கள் வானத்திலிருந்து விலகிட சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் வெப்பத்தை பொழிந்ததாகவும் பாலைநிலம் குறிப்பிடப்படும் அதே வேளையில் தலைமக்கள் கூடிப் பேரின்பம் நுகர்ந்த இளவேனிற் காலத்தின் இனிமையும் இப்பாடலில் பதிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவன் செல்லும் பாலைவழியின் கொடுமைகளைப் பற்றி நினைப்பதால் தலைவியின் மனமானது மேலும் துயரமடைகின்றது. வில்வேட்டுவர் கொலைக்கருவிகளால் வீழ்த்திய தசையையும் கொழுப்பையும் தின்ற பேய்கள் பேரில் மடிந்தார்க்கு வரையப்பட்ட நடுகல்லின் நிழலில் உறங்கும் கொடிய காடு என்றும், கானல்நீரைத் தண்ணீராகக் கருதி யானைக் கூட்டங்கள் கால்கள் ஓயும்படி நடந்து ஏமாந்து திரும்பும் வெடித்த நிலத்தையுடைய காட்டுவழி என்றும் தலைவியின் சொல்லின்வழி பாலைநிலத் தன்மை சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. தலைவனே இதனைச் சொல்லக்கேட்ட தலைவியானவள் அம்மண்ணில் தலைவன் துயரமடைவானே என்று வருந்தினாலும் தனக்காகத்தான் இத்துன்பங்களை அவன் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளான் என நினைக்கும்போது அவளுக்குத் தலைவனின் மேலிருந்த அன்பும் பரிவும் மிகுதியாகின்றது.

நெய்தல்திணையும் நேசமிகு வாழ்வில் விருந்தோம்பல்

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளில் நடைபெறும் இரங்கல் ஒழுகலாற்றின் வழியாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வளமான வாழ்வியலும் சிறப்புற்றோங்கிய உறவுகளின் வலிமையும் புலப்படுகின்றன. நெய்தல்தில வாழ்வில் கலம் செலுத்திக் கவர்ந்து வந்து மீன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய ஆண்களுக்கு

நிகராகப் பெண்களும் துணையாக நின்று பல்வேறு பணிகளைச் செய்தமையத் தலைவன் கூற்றுப்பாடல் உறுதிசெய்கின்றது.

“பெருங்கடல் உள் கலங்க, நுண் வலை வீசி
ஒருங்குடன் தன்னைமார் தந்த கொழு மீன்
உணங்கல் புள் ஒப்பும் ஒளி இலை மாதர்
அணங்கு ஆகும் ஆற்ற எமக்கு” (ஐந்தி., பா.47)

என்ற பாடல் மேற்கண்ட கூற்றுக்குச் சான்றாகின்றது. பெருங்கடலானது கலங்கும்படி நுண்ணிய வலையை வீசி, தமையன்மார்கள் கொண்டு வந்த கொழுத்த மீன்களை வெயிலில் காயவைத்து வற்றலாகுங்கால், அவற்றைக் கவர்ந்து செல்லவரும் பறவைகளைக் கவர் விடாமல் காவல் புரியும் பெண்ணாகிய தலைவி, தலைவனை வருத்தக்கூடிய தெய்வம் போல இருப்பதாகத் தலைவன் பாங்கனிடம் தெரிவிக்கின்றான். ‘எம்மலூரில் செம்மலும் உடைத்தே’ என தெய்தற்கலித் தலைவி பேசுவதை இங்கு ஒப்பிடலாம்.

முடிவுரை

ஐந்திணை ஐம்பதில் மாறன் பொறையனார் அகத்திணை மாந்தர்களின் ஒழுகலாறுகளைக் கூறிச் செல்லும் போக்கில் வாழ்வியல் அறங்களை நேர்த்தியாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். ஐவகை நிலங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் உயிரினும் மேலாகப் போற்றிக் காத்த பண்பாட்டுப் பெருமைகளைச் சீர்மைத்திறம் குறையாமல் எடுத்துரைத்துள்ளமை நோக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்வும் சமுதாயத்தை ஏதோ ஒருவகையில் பாதிக்கின்றது என்பதையும், அவ்வாறான குறைகள் களையப்படும்போது மக்கள் சமூகம் நன்னெறிகளைக் கடைபிடித்தொழுகும் என்பதும் உலகியல்பு. அவ்வகையில் மாறன் பொறையனார் தன்னுடைய ஐந்திணைப் பனுவல்களில் சமூகத்தை நெறிப்படுத்தக்கூடிய முன்னெடுப்புகளைப் பாத்திரங்களின் வழி நயமாகப் புலப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். நன்மையும் தீமையும் நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல நீங்காமல் இருந்தாலும் கூட, அல்லவற்றை நீக்கி, நல்லனவற்றைக் கடைபிடிக்கும் மக்கள், தன்னையும் உயர்த்திக் கொண்டு தான் வாழும் சமூகத்தையும் உயர்த்தும் படிக்கற்களாகச் செயலாற்றுவார்கள் என்பதை ஆசிரியர் வலிமையாக நெஞ்சில் பதிய வைத்துள்ளார்.

References

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பக வெளியீடு, சென்னை.

பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License